

Meq
CABOTOVÁ

Velikost
L

Šaty pro
nevěstu

Šaty pro
nevěstu

Meg
CABOTOVÁ

Velikost
L

Šaty pro
nevěstu

Přeložila Lucie Johnová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2013 by Meg Cabot

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Bride Wore Size 12*
(Published by HarperCollins *Publishers*, New York, 2013)

přeložila © 2014 Lucie Johnová

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2014 Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-163-7

Poděkování

Tuhle knihu bych nedokázala dokončit nebýt pomoci a podpory spousty lidí, včetně Beth Aderové, Nancy Benderové, Jennifer Brownové, Michele Jaffeové, Ann Larsonové, Janey Leeové a Rachel Vailové. Ráda bych poděkovala i báječným zaměstnancům nakladatelství HarperCollins, zvláště pak Carrie Feronové, Pamele Spengler-Jaffeové a Nicole Fischerové. Můj dík patří také mé agentce Lauře J. Langlieové. A v neposlední řadě děkuji i svému manželovi, Benjaminu D. Egnatovi. Především však moje poděkování patří vám všem, moji čtenáři. Jste hvězdy! Jako vždy vám moc děkuji, že moje knihy čtete.

Heather Marie Wellsová
a
Cooper Arthur Cartwright
si dovoluji oznámit,
že budou oddáni
v sobotu 28. září ve 14.30 hodin
ve velkém plesovém sále
hotelu Plaza
Pátá Avenue
Central Park South
New York, New York

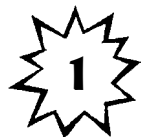

*Do svatby zbývají: čtyři týdny
Je třeba zařídit:*

Rozeslat pozvánky na předsvatební večeři
Svatební šaty (poslední zkouška u švadleny) –
Pátek!!!
Opatřit si povolení k sňatku
Kontaktovat pozvané, kteří nedali vědět, jestli
přijdou
Dát dohromady konečnou verzi zasedacího
pořádku
~~Sepepat si manželské sliby~~

„Všechno bude dobrý.“ Tohle opakuji už celý měsíc svému snoubenci Cooperovi. „Všechno bude v pohodě. Však uvidíš.“

A kdykoli to řeknu, Cooper mě obdaří takovým tím svým roztomilým pohledem, při kterém mu jedno tmavé obočí vyletí o kousek výš než druhé. On totiž přesně ví, o čem mluvím. A s naší blížící se svatbou, která se má konat v hotelu Plaza v New Yorku, to nemá vůbec nic společného.

„Víš přece, že podle statistik se mladý dospělí ocitají v nemocnici na pohotovosti častěji než lidi z ostatních věkových kategorií,“ upozorní mě. „Přinejmenším to platí pro úrazy, který jsou následkem nějaký nehody. A taky na následky těchhle úrazů častěji než lidi z ostatních věkových kategorií umírají.“

Když žijete se soukromým detektivem, můžete si předem spočítat

spoustu věcí. Například to, že váš vyvolený bude mít nepravděpodobnou pracovní dobu. Nebo že budete mít doma střelnou zbraň.

A za třetí se můžete spolehnout, že na vás občas vyrukují s náhodně vybranými fakty, které jste se nejspíš vůbec nechtěli dozvědět, například kolik odhalených sexuálních delikventů žije v okruhu sedmi kilometrů od vašeho domova nebo že mladí dospělí končí na pohotovosti v nemocnici častěji než lidé z kterékoli jiné věkové kategorie.

Nasupeně se na Coopera podívám. „No a co?“

„Takže je celkem logický, že když se někde sejde pohromadě tolik studentů jako na kolejích New York College,“ nenechá se vyvést z míry můj snoubenec, „k jednomu nebo dvěma úmrtím ročně tam prostě dojde.“

„Tenhle rok ne,“ odseknu a nad krabičkou s jídlem, které jsme si nechali dovézt z čínské restaurace, prudce zavrtím hlavou. Poslední dobou nám vůbec všechno, co jíme, přivázejí domů v krabičkách a krabicích, protože vzhledem k tomu, že má každým dnem vypuknout zápis studentů prvních ročníků, bývám teď v práci od nevidím do nevidím. Domů se vracím později a později a bývám k smrti unavená z toho, jak jsem celý den třídila klíče a dohlížela na úklid jednotlivých pokojů. Cooper má zase nějaký případ, takže taky nechodí domů zrovna brzo. Ovšem s ohledem na soukromí svého klienta mi odmítá prozradit, v čem přesně spočívají služby, které mu poskytuje. „Tenhle rok bude jinej. Tenhle rok na Fischer Hall nikdo neumře. Ani nešťastnou náhodou.“

„A jak tomu hodláš zabránit?“ zeptá se Cooper a dál okusuje pečené žebírko z čínské restaurace. „Hodláš všechny studenty z Fischer Hall zabalit do bublinkový fólie?“

Představím si studenty z naší koleje, jak se snaží manévrovat ulicemi New Yorku celí omotaní igelitovou fólií. Ta představa je až překvapivě příjemná. „To by nejspíš neprošlo. Podle mě proto, že by se začali ohánět lidskejma právama. Ale dobrej nápad.“

Teď už Cooperovi vyletělo nahoru i druhé obočí a jeho obličej nabyl lehce pobaveného výrazu. „Jestli ti připadá jako dobrej nápad, že někoho zabalíš do bublinkový fólie, je možná jenom dobře, že nemůžeme mít děti.“

Přejdu jeho sarkastickou poznámku bez povšimnutí. „Fajn, a co takhle? Budu šťastná, když letos žádnýho ze studentů nezavražděj.“

Cooper se ke mně přes vepřové *mu-sü* natáhne a stiskne mi ruku. „Tohle je jeden z mnoha důvodů, proč jsem se do tebe zamiloval, Heather. Nikdy ses nebála mít velký sny.“

No ano, tenhle školní rok měl být zkrátka jiný. Úplně jiný než ten minulý, ve kterém jsem nastoupila jako zástupkyně vedoucí studentského domova Fischer Hall, žila jsem několik měsíců v přesvědčení, že o mě Cooper nemá zájem, a o prvního studenta jsme přišli hned v prvních týdnech po začátku semestru.

Naproti tomu v tomhle akademickém roce se s Cooperem máme brát. A o prvního studenta přijdeme ještě předtím, než škola vůbec začne. Možná jsem přece jenom měla zkusit tu bublinkovou fólii.

Fischer Hall vás vítá na orientačním týdnu pro studenty prvních ročníků!

Univerzita New York College a její
Ubytovací oddělení vás s radostí
přivítají u zápisu na kolej už týden
před začátkem nadcházejícího
akademického roku, abyste měli možnost
lépe se ve svém novém domově zabydlet.

Seznamte se se svými spolubydlicemi,
konzultanty, pedagogy, proděkany
a děkany i se všemi programy a službami,
které vám tato škola může nabídnout!

Užijete si spoustu zábavy na akcích
přístupných výhradně novým studentům
prvních ročníků, například výpravy za
nejvýznamnějšími pamětihodnostmi města
New York či návštěvy různých divadelních
a muzikálových představení
a turistických atrakcí. Uvidíte mimo
jiné:

Sochu Svobody – ostrov Ellis Island
– Věž svobody – muzikál Wicked
na Broadwayi – cukrárnu Cake Boss Café
– a spoustu, spoustu dalších zajímavostí!

Je krásný letní den, letos jeden z posledních. Obloha za okny mé kanceláře je jasně modrá a venku je nádherných třiadvacet stupňů.

Zároveň je dnešek součástí orientačního týdne pro prváky, kteří byli přijati na New York College. A zatím jenom máloco probíhá hladce.

„Podívejte se,“ prohlásí pohledná žena v úzkých bílých džínách, která se usadila na židli u mého stolu, „moje Kaileigh skutečně není nijak rozmazlená. Loni o jarních prázdninách odjela s organizací Habitat for

Humanity jako dobrovolnice na Haiti stavět domy. Bydlela tam ve stanu, kde neměli ani tekoucí vodu. Dokáže snášet nepohodlí.“

Mám na tváři přilepený zdvořilý úsměv. „A co se tedy Kaileigh na jejím pokoji přesně nelíbí, paní Harrisová?“

„Ale ne, její pokoj je v pořádku,“ paní Harrisová zvýší hlas, aby překřičela vrtačku. Carl, vrchní technický správce budovy, totiž právě balancuje na žebříku postaveném těsně vedle kopírky a provádí „poslední drobné opravy elektrického vedení“, které je ještě potřeba dodělat po renovacích, které v budově v létě proběhly. Tedy tohle alespoň tvrdíme vypomáhajícím studentům.

Ovšem až studenti zjistí, co Carl dělá doopravdy – že instaluje vedení k několika bezpečnostním kamerám, na kterých budeme já a moje nadřízená Lisa moci sledovat všechno, co se šustne na chodbě ve čtrnáctém patře –, nejspíš začnou halasně protestovat a vykřikovat něco o narušování soukromí. I když to vlastně děláme v zájmu jejich bezpečnosti.

„Problém je v její *spolubydlící*,“ informuje mě paní Harrisová.

Účastně přikývnu a vzápětí odrecituju řeč, kterou už jsem pronesla tolikrát, že si připadám jako jeden z těch mluvících plyšových medvědů v Disneylandu, tedy až na to, že já nejsem tak roztomilá.

„Víte, paní Harrisová, důležitou součástí studia na univerzitě je i setkávání se s novými lidmi, a tihle lidé někdy pocházejí z kultur, které jsou jiné než...“

Paní Harrisová mi skočí do řeči. „Ale jistě, tohle všechno vím. Četli jsme ty informační materiály, které jste nám v létě poslali. Ale jsou tady jisté hranice, s něčím se člověk prostě smířit nemůže.“

„A co se vlastně Kaileigh na její *spolubydlící* nelíbí?“

„Ale ne, víte, ona moje Kaileigh není z těch, kdo by si stěžovali,“ ujistí mě paní Harrisová a překvapeně vykulí oči nad představou, že by snad její dcera mohla někdy udělat něco, co by bylo byť jen nepatrně nesprávné. „Vlastně ani neví, že jsem tady. Nás vůbec nenapadlo, že by s Amírou – tak se ta její *spolubydlící* jmenuje – mohl nastat nějaký problém. Ty dvě si celé léto, tedy od té doby, co zjistily, že spolu budou bydlet, posílaly esemesky a bavily se spolu přes Skype, takže se zdálo, že je všechno v pořádku. Myslela jsem si, že z nich budou ÚNK, úplně nejlepší kámošky, víte?“

Ovšemže vím, co znamená zkratka ÚNK, ale raději jenom povzbudivě přikývnu.

„Teprve minulý týden, když spolu Kaileigh s Amírou začaly skutečně *bydlet*, jsme zjistili, že...“

Paní Harrisová se kousne do rtu, sklopí zrak ke svým dokonale namanikúvaným nehtům a k prstům ozdobeným vkusnými prsteny a chvílku váhá. Muž stojící těsně za ní – otec nějakého studenta, nikoli její manžel – každou chvíli pohlédne na zlaté hodinky, které má na ruce. Pochopitelně jsou to rolexky. Jen málokterý student na New York College potřebuje finanční výpomoc... a ti, kteří ji potřebují, zase nepatří k lidem, kteří by k nám do kanceláře, když si chtějí na něco postěžovat, posílali místo sebe své rodiče.

„Ano?“ Mám s paní Harrisovou stejně málo trpělivosti jako pan Zlaté rolexky, i když k tomu mám poněkud jiné důvody. „Tak co jste o spolubydlící své dcery zjistili?“

„No... nevím, jak bych to řekla jinak...“ otálí paní Harrisová. „Ona ta Amíra je... víte, ona je... prostě je to *poběhlice*.“

Rodičům stojícím ve frontě za paní Harrisovou tahle informace očividně vyrazila dech. Carl, který pořád ještě stojí nahoře na žebříku, upustí vrtačku.

A i mě to prohlášení poněkud ohromilo.

Paní Harrisová vypadá rozpačitě, ale nepožádá mě, jestli bychom si nemohly promluvit někde jinde, kde by bylo větší soukromí, což je jedině dobře, protože dveře do Lisiny kanceláře jsou zavřené a nedalekou konferenční místnost právě využívá jako základnu tým, který má dohlížet na bezpečnost našeho nového VIP studenta – hezky čtyřia-dvacet hodin denně, sedm dní v týdnu.

„Ehm,“ vypravím ze sebe a snažím se rozpomenout, ve kterém oddíle Ubytovacího řádu se pojednává o „poběhlících“. No ano, už to mám. V žádném. „Možná bychom měli...“

„Snažím se na to dívat bez předsudků,“ ujistí paní Harrisová spěšně mě i Carla, který mezitím slezl ze žebříku pro vrtačku a je na něm jasně vidět, že ho náš rozhovor plně zaujal. (Poběhlice na Fischer Hall? Nejlepší novinka, kterou za dnešek slyšel.) „Ale prostě a jednoduše to tak je. Kaileigh nám o tom už celý týden vypráví. Od té doby, co se Amíra zapsala na kolej, spala ve svém pokoji jenom jednou. Jednou jedinkrát.“

A podle Kaileigh a jejich spolubydlících z vedlejšího pokoje prý odcházela každý večer s jiným chlapcem... a jednou to dokonce byla nějaká dívka!“

Carl se na cestě zpátky k žebříku málem přerazí. Tak poběhlice a navíc ještě *bisexuálka*? V jeho tváři se zračí čiré a nefalšované nadšení.

Paní Harrisová je však příliš zabrána do vyprávění, takže si toho nevšimne.

„Nakolik dobře se může Amíra s těmi lidmi znát? Je přece ve městě teprve týden, stejně jako moje Kaileigh. Obě přijely až na ten orientační týden pro studenty prvních ročníků. Asi vám ani nemusím říkat, jak mě celá ta záležitost zneklidňuje.“

Jsem příliš ohromená na to, abych se zmohla na odpověď. Na stole mám velkou plechovku od bonbonů, ovšem místo bonbonů v ní přechovávám kondomy ze studentského zdravotního střediska v pestrobarevných obalech. A po celý rok si studenti při čekání na výtah každou chvíli zaběhnou ke mně do kanceláře, zaloví rukou v plechovce a odnesou si hrst plnou prezervativů, které jim zadarmo poskytujeme.

Takhle jsem se tedy vypořádala s problémem, který představují až příliš čilí studenti. Chtějí si hrát? Tak ať za to alespoň nemusí platit po celý zbytek života.

Paní Harrisová si ale té plechovky od bonbonů nejspíš nevšimla a očividně jí nedošlo, že se na sex dívám jinak než ona, protože pokračuje. „A dnes ráno se Amíra zjevně neobtěžovala přijít vůbec.“

Konečně se mi podaří najít ztracený hlas.

„Tak to od ní bylo ohleduplný. Nejspíš si uvědomila, jak ty její nepravdivelný příchody vaši dceru ruší, a chtěla jí poskytnout možnost, aby se v klidu vyspala.“ Pevně doufám, že je to pravda a že někde v kontejneru na odpadky nebo v nějaké opuštěné uličce neleží Amířina mrtvola.

Ale to nejspíš nehrozí. Je daleko pravděpodobnější, že se živá Amíra právě pohodlně rozvaluje v široké vyvýšené posteli nějakého frajířka z Brooklynu a vychutnává si příjemnou malátnost, jaká se dostavuje po sexu, a také své první dnešní latté. Kéž bych si to s ní tak mohla vyměnit! Tedy až na to, že můj vyvolený sexy krasavec bydlí tady za rohem, a nikoli v Brooklynu, a že by si vyvýšenou postel pořídil asi se stejnou ochotou jako kroužek do nosu.

„Víte, paní Harrisová,“ pokračuju, „tady na New York College poskytujeme studentům možnost, aby objevili svůj pravý já – a někdy to

zahrnuje i oblasti, který nemohli prozkoumat, dokud žili doma... a někdy někdo z nich potřebuje zjistit, kdo vlastně je, i po... ehm... po sexuální stránce...“

„Ale každou noc v týdnu a s tolika lidmi?“ Na paní Harrisovou moje uklidňující pseudopsychologické řečičky zjevně nezabírají. „To je prostě nepřijatelné. U takového toho pultíku ve vstupní hale mi řekli, že když nějaký student potřebuje, aby mu byl přidělen jiný pokoj, řeší se to v téhle místnosti.“

„To je pravda,“ ozve se pan Zlaté rolexky. Náš rozhovor poslouchá stejně pozorně jako Carl a s téměř stejným zaujetím. „Já jsem tady ze stejného důvodu. Můj syn dostal přidělený pokoj na té koleji na opačné straně parku, jak že se to tam jmenuje? Jo, jasně, Wasser Hall. A on je z toho celý nešťastný. Teď je prý ‚největší hitovka‘ bydlet na Fischer Hall.“

Když pan Zlaté rolexky vysloví spojení „největší hitovka“, naznačí prsty do vzduchu pomyslné uvozovky a usměje se nad představou, že by mohla jedna budova být považována za větší „hitovku“ než jiná. Několik rodičů stojících ve frontě za jeho zády se zasměje spolu s ním.

A to přitom vůbec netuší, jak *neskonale* absurdní je představa, že by bydlení ve Fischer Hall mohl někdo *vůbec kdy* považovat za „hitovku“.

„Vaše dcera je alespoň v té správné budově,“ osloví pan Zlaté rolexky paní Harrisovou. „Já musím svého syna napřed dostat na nějaký seznam čekatelů na přidělení jiného pokoje, aby se vůbec mohl přestěhovat sem.“

Z fronty za ním se ozývá hlasité mumlání. Mnozí z přítomných rodičů o seznamu čekatelů už očividně slyšeli. A proto jsou taky tady. Je totiž naprosto nezbytné, aby se jejich potomci dostali na seznam čekatelů a mohli bydlet na Fischer Hall, „největší hitovce“ mezi studentskými kolejemi.

A zvláště teď, když slyšeli, co říkala paní Harrisová o Amíře, na to dám jed.

Je to pro mě vážně k neuvěření. Kdybyste mi něco takového řekli před rokem – nebo dokonce ještě před týdnem – kdybyste mi tvrdili, že se fronta rodičů usilujících o to, aby se jejich dítě dostalo na seznam čekatelů na přidělení pokoje ve Fischer Hall, potáhne z mé kanceláře až ven na chodbu, řekla bych vám, že jste se zbláznili.

Jenže je to tak, mám to přímo před očima. Fronta se vine ze dveří

kanceláře vedoucí koleje až do haly, kde je neméně rušno než tady, protože přímo naproti jsou výtahy přepravující obyvatele Fischer Hall do vyšších poschodí.

Není divu, že většina čekajících rodičů vypadá, jako by je – ostatně stejně jako mě – začínala bolet hlava. Všichni se tváří netrpělivě, některým vyzařuje z tváře trpká rezignace, jiní působí vyloženě naštvaně.

A já chápu proč. Je už skoro poledne a jsem si jistá, že nejsem jediná, kdo touží vyrazit na oběd (i když je možné, že nikdo jiný po tom netouží tak moc jako já, můj stolní kalendář mi totiž připomíná, že na ten oběd mám jít se svým neskutečně atraktivním přítelem, který se žíví jako soukromý detektiv, a s naší velmi exkluzivní – a příšerně drahou – svatební koordinátorkou).

Ale přinejmenším mě může hřát pocit uspokojení, že ta spousta práce, kterou jsme já a moji spolupracovníci v létě vynaložili na přípravu pokojů – a to ani nemluvím o té obrovské hromadě peněz, kterou univerzita na renovaci Fischer Hall věnovala – přinesla ovoce... možná trochu až moc. Skoro bych si přála, aby tu teď se mnou byly Lisa nebo Sarah, naše asistentka z řad studentů magisterského programu, protože bych je mohla požádat, jestli by mě nemohly štípnout, abych se ujistila, že se mi to jenom nezdá.

Jenomže je tu jenom Carl, a toho tedy o to, aby mě štípnul, rozhodně žádat nehodlám. Je mi naprosto jasné, že až by ve společné místnosti údržbářů dole v suterénu dával tuhle příhodu k lepšímu všem svým kumpánům, nabyla by poněkud perverzního rázu, a on by tvrdil něco v tom smyslu, že jsem mu ukazovala prsa.

„To máte pravdu,“ rozzáří se paní Harrisová v reakci na poznámku pana Zlaté rolexky o seznamu čekatelů. „Přesně tohle Kaileigh potřebuje, aby jí přidělili jiný pokoj. Ovšem kdyby na světě existovala nějaká spravedlnost, stěhovala by se ta *Amíra*...“

A kampak by paní Harrisová chtěla, abych Amíru přestěhovala? To by mě tedy vážně zajímalo. Ve Fischer Hall je letos několik „oborových“ pater, která jsou rezervována pro studenty, kteří se chtějí skutečně ponořit do studia zvoleného předmětu – je tu například Francouzské patro, Deutsches Haus a „Patro uměleckých řemesel“, ale poschodí vyhrazené „nadějným poběhlicím“ tu tedy opravdu nemáme.

...ale jsem si jistá, že na to tady budou mít nějaké politicky korektní

pravidlo,“ dodá paní Harrisová trpce. „Takže chci, abyste přestěhovali Kaileigh, a to hned.“

No jistě, než Kaileigh dostane od Amíry nějaké ty její breberky.

Povzdychnu si a zoufale zatoužím, aby tu byla Lisa a tenhle případ převzala ona. Mám totiž obavy, že za chvíli řeknu něco pěkně nezdvorného.

„Máte volné nějaké jednolůžkové pokoje?“ zeptá se paní Harrisová a otevře bílou značkovou kabelku, jako by z ní chtěla vytáhnout šekovou knížku. „Rozdíl v ceně doplatím. Nechci nic jiného, než aby moje Kaileigh byla šťastná.“

„Ehm,“ dostanu ze sebe a ze všech sil se snažím zachovat klid. „Jednolůžkový pokoj máme, ale můžou je dostat jenom studenti, kteří nám vypomáhají s chodem koleje, starší studenti a osoby se zvláštníma potřebama.“

A potřeba obviňovat spolubydlící z toho, že je poběhlice, mezi zvláštní potřeby rozhodně nepatří, jen tak tak nedodám. Zato já začínám pocítovat zvláštní potřebu vzít tě něčím po hlavě.

Místo toho se natáhnu po neškodně vyhlížejících černých deskách na policice vedle stolu a řeknu: „Mohla bych vaši dceru zařadit na seznam čekatelů na přidělení jiného pokoje, ale připadá mi to jako poněkud předčasný řešení...“

Můj hlas postupně ztrácí na síle, až se vytratí docela, protože si uvědomím, jak všichni v místnosti najednou zatajili dech. Napřed mi není jasné proč.

A potom mi dojde, že všichni zírají na nadpis na deskách, které držím v ruce – *Seznam čekatelů na přidělení jiného pokoje* – jako by to byla Archa úmluvy nebo něco podobného.

„To je *ono*,“ zaslechnu, jak šeptá někdo ve frontě. „Ten seznam.“

Začínám se zase rozpomínat... jaký to byl pocit, když jsem ještě byla populární zpěvačka. Před patnácti lety přede mnou taky stávaly takovéhle fronty, to ovšem bývalo po vyprodaných koncertech a ti lidé chtěli můj autogram (to bylo ještě v dobách, kdy jsem bývala jednička popových hitparád), jejich cílem nebylo dostat svou ratolest na seznam studentů, kteří by se rádi přestěhovali na kolej, kde pracuju.

„Takže,“ položím seznam na stůl a znovu se pustím do napodobování mluvících plyšových medvědů z Disneylandu, „jestli je Kaileigh soužití

s její spolubydlící nepříjemný, může sem zajít a vyplnit si žádost o přidělení jiného pokoje. Jakmile v seznamu čekatelů vznikne nějaký volný místo, dáme vám vědět. V tuhle chvíli je ale ubytovací kapacita Fischer Hall beze zbytku vyčerpaná.“

Ozve se překvapivě hlasitě zasténání. Nevyjde totiž jen z úst paní Harrisové, ale připojili se k němu i ostatní rodiče ve frontě.

Rozhodnu se, že bude lepší, když jim neprozradím, že na seznamu studentů, kteří touží bydlet ve Fischer Hall, je už víc než pět set jmen, a že šance, že by Kaileigh – nebo kdokoli jiný – mohla dostat přidělený jiný pokoj, se rovná nule.

„Pracuju tady už dvacet let, a v životě by mě nenapadlo, že zažiju něco takového,“ zaslechnu, jak si Carl mumlá pod fousy. „Fronty na to, aby se někdo mohl nastěhovat do týhle barabizny? Kam ten svět spěje?“

Já sice ve Fischer Hall pracuju teprve rok, ale jinak jeho pocity sdílím. Tedy ne že bych považovala Fischer Hall za barabiznu.

Ale stejně se snažím chovat profesionálně, a tak mu nedám za pravdu... přinejmenším ne nahlas.

„Já to nechápu,“ mračí se paní Harrisová. „Jsem přece tady. Celou tu dobu jsem tu čekala. Proč ten formulář nemůžu místo Kaileigh vyplnit já?“

„Víte, i když je mi samozřejmě jasný, že vy byste určitě nikdy nic nepodnikla za zády své dcery,“ odpovím taktně, „měli jsme tu pár případů, kdy rodiče – a někdy i spolubydlící – žádali o přestěhování do jiného pokoje pro studenty, který byli ve skutečnosti s tím, kde bydleli, naprosto spokojení.“ Přesně jako zhrzení milenci a milenky občas čistě ze zlomyslnosti zavolají na energetiku a nechají svého bývalého či svou bývalou odpojit od elektřiny. „Proto potřebuju, aby sem Kaileigh – i všichni ostatní studenti, kteří chtějí jiné pokoj – zašla osobně a vyplnila si ty papíry sama.“

Nijak mě nepřekvapí, když paní Harrisová i ostatní rodiče ve frontě znovu zaúpí.

Když vidím, jak odbojně se paní Harrisová tváří, ještě spěšně, dřív než mi stačí skočit do řeči, dodám: „S Amírou si Kaileigh o tom problému ještě ani nepromluvila, že ne? Ani se neobrátila na příslušnou interní asistentku.“

Paní Harrisová obrátí oči v sloup. „Interní asistentku? To myslíte to děvče, Jasminu, které bydlí na té samé chodbě co Kaileigh? Tak té jsem

celé dopoledne marně bušila na dveře, není ve svém pokoji. Nechápu, proč jste ji vůbec zaměstnali. Moje Kaileigh by tuhle práci zvládala daleko líp, určitě by si dokázala zařídit, aby byla k zastížení.“

„Kaileigh je teprve v prvním ročníku,“ připomenu paní Harrisové a snažím se nenechat se tou její uštěpačnou poznámkou o našich pomocnících z řad studentů – z nichž většina je na koleji nová, zrovna jako Kaileigh – vytočit. „Interní asistenti musí být už ve třetím nebo ve čtvrtém ročníku. Poslyšte, jsem si jistá, že jakmile začnou přednášky a studenti se budou muset pustit do studia, všechny ty problémy, které vyvstaly mezi Kaileigh a její spolubydlící, rychle vyšumí. A pokud by Kaileigh – nebo kdokoli jiný – i potom měla pocit, že je situace neudržitelná, může sem přijít a dohodnout si schůzku s vedoucí koleje, nebo se mrknout na tenhle seznam a podívat se, jestli nenajde někoho, kdo by si s ní pokoj vyměnil.“

Paní Harrisová nepřestává zuřit – patří očividně k rodičům, kteří si myslí, že jejich potomek potřebuje, aby za něj rozhodoval někdo jiný. Všimnu si ale, že několik obličejů ve frontě najednou vypadá veseleji. Nicméně všechny ty obličeje patří studentům.

Nikoli ovšem takovým těm typickým studentům v mikině a válenkách, které ve své kanceláři vidám obvykle. Přítomná děvčata mají všechna blýskavé oční stíny, spoustu náramků, boty na vysokánských platformách a minisukni. Chlapci jsou vystajlovaní ještě pečlivěji než děvčata, mají na sobě dokonale vyžehlené košile z hrubšího plátna, úzké džíny a šátky v pastelových barvách (ovinuté kolem krčků hubenějších než moje nadloktí). Při pohledu na ně mám dojem, že moje dnešní oblečení do práce – tmavé džíny, bílá halenka a boty bez podpatků – je až moc neformální.

Tyhle děti by na někoho rády udělaly dojem... a já to nejsem. A taky velmi pochybuju, že by to byl někdo z přítomných rodičů.

Mám však celkem jasnou představu, o koho by mohlo jít.

Jedna ze studentek, blondýnka v botách na neuvěřitelně vysokých podpatcích, se nahne dopředu a ve snaze upoutat pozornost paní Harrisové, zavolá: „Haló. Haló!“

Když na ni paní Harrisová pohlédne, dívka pokračuje: „Dobrý den, já jsem Isabel. Přidělili mi pokoj ve Wasser Hall, to je ta kolej na druhé straně parku, jak tam bydlí syn tady toho pána.“ Ukáže na pana Zlaté

rolexky a ten ze vši té pozornosti, kterou mu najednou ostatní věnují, zrudne. „Víte, já si s vaší dcerou rozhodně moc ráda vyměním místo. Ani trochu by mi nevadilo bydlet s holkou, co je poběhlice... zvlášť když bude věčně pryč. Vlastně by to bylo fakt super. Je mi úplně fuk, s kým budu bydlet, hlavně když to bude tady ve Fischer Hall... kde budu nablízku *jemu*.“

Chlapci a dívky se začnou vzrušeně chichotat. Je jim naprosto jasné, o kom Isabel mluví. Na rozdíl od paní Harrisové, která se tváří nechápavě.

Já to věděla. Ne, není to renovace, která ve Fischer Hall v létě proběhla, ani všechna naše usilovná práce a dokonce ani reality show, která se tu natáčela a v níž účinkovaly dvě velice slavné osobnosti – můj bývalý přítel a budoucí švagr Jordan Cartwright a jeho žena Tania Traceová (ten pořad se ovšem předtácel, takže do vysílání nepůjde dřív než po Vánocích) –, co téhle budově zajistilo takovou obrovskou popularitu.

Pravým důvodem je náš nový VIP student (to kvůli němu instaluje Carl ty kamery, to kvůli němu se v jedné místnosti na téhle chodbě usadil tým dohlížející na jeho bezpečnost). Zpráva o tom, že tu bude bydlet, se roznesla rychleji, než jsem si dokázala představit... není ovšem divu, ten člověk se totiž neдрží nijak při zemi, jakkoli trvá na tom, aby ho všichni oslovovali jeho „americkou“ přezdívku, kterou si sám zvolil, a nikoli jménem, které mu dali rodiče.

Zajímalo by mě, co ho jeho kolegům z řad studentů prozradilo nejspíš: nově nainstalované bezpečnostní kamery ve vstupní hale, v naší kanceláři a na chodbě ve čtrnáctém patře a na parapetech za okny jeho pokoje? Nebo skutečnost, že je to jediný student v historii naší univerzity, který má k dispozici sám pro sebe celé apartmá – tedy buňku sestávající ze dvou pokojů a samostatné koupelny a toalety?

Nebo že by to byl ten bílý cadillac Escalade s řidičem, který stojí zaparkovaný před budovou čtyřia dvacet hodin denně, kdyby si jeho majitel náhodou chtěl někam vyjet, ať už ve dne nebo v noci?

Nebo za to může to neustálé doplňování informací na jeho profilu na sociální síti (přes milion návštěvníků a ten počet pořád roste), fotografie, které ho zachycují, jak hraje závodně tenis, jak se na koni prohání pouští, jak skáče s padákem na svou osobní jachtu nebo jak tančí v nočních klubech s místní mládeží – což dohání k zoufalství nejen jeho svě-

domitou, leč vyčerpanou ochranku, ale teď už i všechny zaměstnance Ubytovacího oddělení New York College.

A taky by mohla ledacos vysvětlovat skutečnost, že jeho otec věnoval univerzitě pět set milionů dolarů – tedy až poté, co byl jeho syn přijat –, což je dar tak obrovský, že se zpráva o něm ocitla na titulní stránce jedněch každých novin ve městě.

Je jasné, že nic z výše uvedeného nepřispívá k tomu, aby náš nový VIP student působil nenápadně.

Zato to velmi přispělo ke zvýšení popularity Fischer Hall jako ideálního místa k bydlení.

Nicméně paní Harrisová o ničem z toho nemá ani ponětí.

„Ale ne,“ odmítne zmateně Isabelinu nabídku. „To je právě ten problém. Kaileigh by z Fischer Hall nikdy neodešla. Hrozně si všechny ty lidi, se kterými se po příchodu sem seznámila, zamilovala, zvláště Chantelle a Nishi, děvčata z vedlejšího pokoje, se kterými mají společné příslušenství. A o změnu pokoje by nikdy sama nepožádala.“ Paní Harrisová po mně střílí nervózním pohledem. „Právě proto jsem tady, abych to udělala za ni. Ona by totiž určitě nechtěla zranit Amířiny city. Kaileigh má hrozně laskavé srdce, víte?“

Zaslechnu, jak se za zády paní Harrisové někdo uchechtne, ten zvuk se ale neozve z řad studentů. Do mé kanceláře vstoupila mladá žena s divoce kudrnatými vlasy oblečená do lacláčů. V rukou obratně vyvažuje hrnek s čajem a talířek.

„Promiňte,“ omluví se Sarah. Zřejmě si uvědomila, že její pohrdavý úsměšek, kterým reagovala na zmínku o „laskavém srdci“, všichni slyšeli, protože má ve tváři upřímně kající výraz. Je to studentka z magisterského programu, která vypomáhá v kanceláři vedoucí koleje, a dobře ví, že se rodičům studentů nemá pošklebovat. „Já jenom... jenom jsem...“ Nemůže najít ta správná slova.

„Přineslas paní Wuové ten čaj?“ vysvobodím ji. „Tak jí ho zanes,“ kývnu hlavou směrem k zavřeným dveřím do hlavní kanceláře vedoucí koleje. „Už na něj čeká.“

„Omlouvám se, že mi to tak dlouho trvalo.“ Sarah rychle otevře dveře Lisiny kanceláře, a když vchází dovnitř, letmo svoji šéfovou zahlédnu. Má hlavu položenou na stole a tváří se nešťastně. „V menze byla nesku-tečná fronta. Tumaš, Liso. To ti pomůže...“

Než se dveře za Sarah zavřou, ještě zaslechnu, jak Lisa tiše zaúpí.

Paní Harrisová sleduje naši asistentku pohledem, ale jak se zdá, vůbec jí nedošlo, že to uchechtnutí, které před chvilkou slyšela, bylo na její účet.

„Jestli je vedoucí koleje ve své kanceláři,“ prohlásí a na tváři se jí objeví vypočítavý výraz, „možná bych si měla o tom, že by se měla Kaileigh přestěhovat do jiného pokoje, promluvit přímo s ní, hlavní slovo tu přece má ona. V sobotu se s manželem vracíme zpátky do Ohia, a pokud se má Kaileigh stěhovat jinam, mělo by to být brzy. Není možné, aby si všechny svoje věci přestěhovala sama, bude potřebovat, abychom jí pomohli. Jak už jsem říkala, Amířin životní styl mě skutečně znepokojuje. Moje Kaileigh se moc těšila, že tenhle rok bude sdílet pokoj s normální spolubydlící se vším všudy, ne s někým, kdo...“

„Je mi líto,“ skočím jí do řeči, i když na to nasadím nejlaskavější tón hlasu, jaký mám v zásobě. „Vedoucí koleje není dobře. Má nějakou žaludeční virózu. Určitě si nechcete pokazit zbytek výletu do New Yorku tím, že byste to od ní chytila.“

Paní Harrisová se zatváří vyděšeně. „Ne, kdepak. Samozřejmě že ne.“

Venku na chodbě cinknou dveře výtahu a hladina hluku se podstatně zvýší, protože se z kabiny vyhrne hlouček studentů a zároveň se další skupinka snaží co nejrychleji dostat dovnitř i s plastovými krabicemi, v nichž si přenášejí svůj majetek. Fischer Hall byla postavena v polovině devatenáctého století, takže podlaha ve vstupní hale je z mramoru, místnosti jsou vysoké skoro čtyři metry (a menza víc než šest metrů) a jsou tu lustry, na kterých se třpytí stejné ozdoby z broušeného skla jako za časů Henryho Jamese (na těch lustrech jsou ovšem místo skutečných svíček nainstalovány úsporné žárovky).

Rámus, který se zde rozléhá ve chvílích, kdy je na koleji nejrušněji (například během oběda nebo večere), je proto někdy až nepřijemný, a je to tím, že se tu najednou mísí hlasy obrovské spousty rozjařených mladých lidí. A to ani nemluvím o hlasitém pípání elektronické čtečky, kterou musí každý student při příchodu do budovy protáhnout průkazku. Ani o tom, jak Pete ze stanoviště ochranky na všechny podrážděně pokřikuje: „Ne tak rychle, tohle nejsou žádný závody,“ a „Připravte si průkazku, nebo nikam nejdete, ne, ani náhodou, zapište si to za uši.“ A k tomu si ještě připočtete cinkání dveří od výtahu, které se každou chvíli otevřou a zase zavřou.

Nicméně teď hladina hluku stoupne natolik, že je to i tady ke slyšení jenom velmi zřídka. Netrvá dlouho a já zaslechnu, jak si Isabel a její kamarádky začnou vzrušeně špitat: „Panebože, on jde sem! To je...“

O chvíličku později vstoupí do kanceláře vysoký tmavovlasý mladík v úzkých džínách a sportovní bundě s maskáčovým vzorem – švy na ramenou téměř praskají pod tlakem vypracovaných svalů, rukávy má mládenec ležérně vyhrnuté k loktům, takže je vidět, jaké má na zápěstí úžasné platinové hodinky s diamanty. Za ním vejde do dveří několik mladých žen a dvojice svalnatých osobních strážců.

„Princ Rašíd,“ vydechnou Isabel a její kamarádky omráčeně.

„Prosím,“ Jeho Výsost korunní princ Rašíd Ašraf bin Zajed Fajsal spiklenecky mrkne, skromně se dotkne krempy svého gangsterského kloboučku a potom v líném úsměvu odhalí dvě řady dokonale bílých a pravidelných zubů. „V téhle zemi dávám přednost své americké přezdívce, Shiraz. Protože i já zraju jako víno.“

Sokoli, ferrari a obrovské dědictví: Jeden obyčejný den v životě Rošťáka Rašída z Kalifu

Co má korunní princ Rašíd Ašraf bin Zajed Fajsál a vy to nemáte? Všechno.

Hraje tenis na vrcholové úrovni a jeho otec se pyšní největším majetkem na Středním východě. Princ Rašíd se zásadně nenamáhá chůzí. Proč by taky někam chodil, když tam může dojet jedním ze svých cadillaků Escalade zdobených zlatem?

Ve svých jedenadvaceti letech už Rašíd stačil na letní olympiádě pro svou vlast vyhrát její jedinou zlatou medaili, to však „Shirazovi“ nestačí. Ne, teď by rád získal ve starém dobrém Novém světě i vysokoškolský titul - přímo tady na New York College.

Ale nebojte se, drazí spoluplebejci, Zpravodaj hodlá jeho případ sledovat. Budeme vás informovat o všech princových denních činnostech, a kdybychom ho zahlédli v menze, jak si dává špagety s masovými kuličkami jako my proletáři, dáme vám vědět.

Zpravodaj New York College,
denně čerstvé zprávy na vašem
studentském blogu

Dveře kanceláře vedoucí koleje se prudce otevřou. Sarah stačí jediný pohled na „Shiraze“ a na to, jak mu svaly jen tak tak neroztrhnou rukávy maskáčové bundy, a nasadí výraz, jako by jí hrozilo, že bude následovat příkladu své nadřízené a taky vyklopí snídani.

„No to si snad děláte srandu,“ prohlásí.

„Zdravím vás, krásná dámo.“ Princ sklopí tmavé řasy černé jako uhel a blýskne po ní ještě oslnivějším úsměvem, který mu v tisku vynesl předzdvíku „Rošťák Rašíd“.

Na Sarah to ovšem nezabere.

„Co chcete?“ zavrčí.

„Já?“ Zdá se, že prince její nepřátelský postoj zaskočil. „Já nechci nic.“

„Tak co tady děláte?“

„Sarah,“ řeknu varovným tónem, protože mě poněkud znepokojí, jak podezíravě se na naši asistentku dívají Rašídovy gorily.

Je sice pravda, že většina lidí na New York College přivítala Rašída s otevřenou náručí, je zde však nepočtená menšina, která není nijak zvlášť nadšena, že byl mladý princ na školu přijat – navzdory onomu obrovskému daru, který jeho otec, Jeho Veličenstvo nejvyšší šejk Muhammad bin Zajed Fajsal, New York College a její Fakultě humanitních a přírodních věd věnoval.

Odpor, který příchod slavného studenta vyvolal, možná způsobily pověsti, že jeho prospěch u zkoušek byl dost zoufalý a že zdaleka nezískal průměrný počet bodů, který by ho k přijetí na New York College opravňoval.

Ještě podstatnější je však skutečnost, že Kalif je sice země známá svými nádhernými plážemi a architekturou a ohromným množstvím ropy, nicméně tam nemají svobodu tisku ani vyznání a tamní vláda (s otcem prince Rašída v čele) údajně diskriminuje ženy, homosexuály a nemajetné lidi.

Na supertajné schůzce administrativních pracovníků – na kterou Sarah nebyla přizvána, protože je jenom vypomáhající studentka z magisterského programu, a nikoli zaměstnankyně na plný úvazek – nám sdělili, že mladému princovi někdo vyhrožuje zabitím a že některé z těch výhrůžek dost možná pocházejí od lidí z New York College, kteří označují dar Rašídova otce univerzitě za „krvavé peníze“ a našemu rektorovi Philipu Allingtonovi vyčítají, že je přijal, a považují to za „vlastizradu“.

Naštěstí je za ochranu královských návštěv zodpovědné naše ministerstvo zahraničí (díkybohu, rozhodně nepotřebujeme, aby si Pete z univerzitní ochranky vzal do hlavy, že kromě povinnosti přinutit všech sedm set studentů ubytovaných na naší koleji, aby řádně zapsali všechny své hosty, má navíc ještě za úkol udržet naživu dědice kalif-

ského trůnu), a tak se lidé z ministerstva nastěhovali do naší konferenční místnosti.

Což ale zároveň znamená, že pokud si Sarah nedá pozor, mohl by ji někdo z Úřadu pro bezpečnost diplomatů zatknout... tedy pokud ji dřív nezabije jeden z osobních strážců prince Rašída.

„Jsem tady s ní,“ ukáže Rašíd na mladou ženu, která vystoupila z výtahu spolu s ním.

„No jistě,“ ušklíbne se Sarah jedovatě. „Víte, Vaše Výsosti, v týhle zemi nemají ženy zákonem přikázaný chodit kus za chlapama.“

Princ Rašíd se zatváří ještě překvapeněji. A zjevně je i trochu dotčený.

„Slečno,“ mohutnější z obou osobních strážců přimhouří oči černé jako uhel a výhrůžně se na Sarah podívá. „Máte s princem nějaký problém?“

„Ne,“ odsekne Sarah. „Mám problém s celou jeho zemí, kterej začíná u toho, jak se jeho lidi chovají k mejm lidem, a těma svejma lidma myslím izraelskej národ...“

Princův osobní strážce udělá krok směrem k Sarah a já rychle vstanu od stolu, protože je mi jasné, že se přímo tady, v předpokoji kanceláře vedoucí koleje Fischer Hall, schyluje k mezinárodnímu incidentu.

Ale Rašíd jen zvedne ruku, aby svého bodyguarda zarazil, rychle mu řekne něco arabsky a zakončí to větou: „Takže klídek, jasný, Hamade?“

Nicméně Hamad moc klidně nevypadá. Široká ramena pod látkou dokonale stráženeho antracitově černého obleku působí ztuhle. Nemůžu si nevšimnout, že má sako v levém podpaží lehce vyboulené – a soužití se soukromým detektivem mě poučilo, že to znamená zbraň.

Než kvůli tomu stačím doopravdy znervóznět, zaslechnu zalapání po dechu.

„Mami?“ vyjekne dívka, která vešla do mé kanceláře těsně za Rašídem.

Paní Harrisová vyskočí ze židle.

„Kaileigh?“ vykřikne. „Ach, panebože, to jsi ty! Miláčku, neřeklas mi, že se chystáš někam ven.“

Kaileigh – tak tohle je tedy ta dívenka s laskavým srdcem – strnule odpoví: „Shiraz a Nishi a Chantelle a já jsme se chystali zajít na oběd. Co děláš tady, v kanceláři vedoucí koleje?“

„No, já jsem jenom, ehm...“ Tvář paní Harrisové nabude odstínu mého cyklámového laku na nehty nazvaného „Sexy růžová“.

„Vaše maminka se tu stavila, aby se zeptala na, ehm... na Rozlučku s rodiči.“ Pospíším si paní Harrisovou zachránit a rychle jí z hromady letáček na mém stole jeden podám. „Rozlučka s rodiči se koná v sobotu ve tři ve Winerově sportovním centru, paní Harrisová. Vřele vám i vašemu manželovi doporučujeme, abyste se přišli podívat. Je to hezký způsob, jak se s dcerou rozloučit, než se s ní v říjnu na Rodičovském víkendu zase uvidíte.“

Ted' přímo cituji z našeho letáku. Mnozí moji spolupracovníci mají za to (a já jejich názor sdílím), že Rozlučka s rodiči je jenom pro legraci... na druhou stranu když člověk uváží, jak jsou někteří rodiče – paní Harrisovou nevyjímaje – přesvědčení, že to jejich miláček bez nich nezvládne, nejspíš to zase až tak špatný nápad nebude. Administrativní pracovníci z jiných škol hlásí, že si poslední dobou někteří rodiče začali pronajímat byty v blízkosti koleje, kde je ubytována jejich ratolest, aby svým synům a dcerám „pomohli“ zvládnout jejich první semestr na vysoké škole.

Jejich „pomoc“ spočívá mimo jiné v tom, že v konzultačních hodinách navštěvují pedagogy svých dětí a požadují, aby jejich dítě dostalo lepší známky.

Takže naše obřadné loučení s rodiči při svíčkách, které se koná na konci orientačního týdne, není jenom milá pozornost, na mnohých univerzitách je to prostě nutnost.

Je pravda, že my administrativní pracovníci máme účast povinnou a že mi to připadá poněkud otravné. Musím o víkendu zařídit spoustu věcí, a to ani nemluvím o svatebních přípravách. Navíc mně osobně rozhodně nebude nijak zatěžko se s rodiči našich studentů rozloučit. Nějak se nedokážu ztotožnit s těmi moderními, superangažovanými rodiči, kteří chtějí svým dětem ve všem umetat cestičku. Možná je to proto, že moji rodiče byli pravý opak... a bylo jim úplně fuk, co se mnou bude.

Tedy samozřejmě kromě období, kdy jsem jim vydělávala hromady peněz. Ovšem přinejmenším v mámině případě o nic jiného než o peníze nešlo. Proto mi je taky všechny sebrala a vypařila se s nimi.

Kdybych tak tehdy věděla, co vím dnes. To by, pokud jde o ni, ta moje Rozlučka s rodiči vypadala úplně jinak.

„Ach ano,“ vydechne paní Harrisová a vezme si ode mě letáček. „Děkuji. Ano, právě na tohle, ehm, jsem se přišla zeptat.“

Pan Zlaté rolexky, který stojí za ní, vypadá zmateně. „Já myslel, že jste tady ze stejného důvodu jako my všichni ostatní, abyste svou dceru dostala na...“

„Je ohromně prima, že jdeš na oběd se svými novými přáteli, Kaileigh,“ přeruší ho chvatně paní Harrisová. „Ale s tátou jsme tě přece dneska chtěli vzít na jídlo do Čínské čtvrti. Pamatuješ?“

V dívčině hezké tváři se mihne otrávený výraz, ale dívka ho okamžitě potlačí.

„To je dobrý, mami,“ řekne. „Vždyť přece stejně odjíždíte až v sobotu. Můžeme si na oběd do Čínské čtvrti zajít jindy.“

Paní Harrisová se zatváří, jako by jí její dcera právě vrazila do srdce nůž. „Aha,“ řekne. „No dobře, tak minutku počkej a já zavolám tatínkovi. Mohli bychom jít na ten oběd s vámi. Bude to jenom chvílička, taťka ti šel do toho obchodu s elektronikou za rohem koupit tu novou tiskárnu, co jsi chtěla, takže není daleko.“

Paní Harrisová je tak zaujatá tím, jak se přehrabuje v kabelce a hledá telefon, že si ani nevšimne, že se její dcera a její dvě kolegyně po sobě podívají a obrátí oči v sloup.

„To je dobrý, mami,“ znovu řekne Kaileigh. „No fakt. S tebou a s tátou jsem tenhle tejdén byla na obědě a na večeři každéj den. Takže bychom třeba mohli jedno jídlo vynechat, abych si taky mohla vyrazit s kamarádama, co říkáš?“

„Ale ne, to bude milé,“ vloží se do toho Rašíd a sáhne do kapsy sportovní bundy pro mobil. „Moc mě potěší, když se k nám pan a paní Harrisovi připojí...“

Kaileigh ho probodne pohledem. „To nebude nutný, Shirazi. Rezervoval jsi přece stůl jenom pro *čtyři*.“

„Pro pět,“ opraví ji Rašíd a přejíždí přitom palcem po displeji telefonu. „Nezapomeň, že měla jít i Amíra. Zavolám Drewovi. Může nám zajistit větší stůl.“

„Ten je tak milej,“ zamumlá jeden ze studentů ve frontě a povzdechne si. „Vždyť on je hodnej dokonce i na starý lidi!“

Sarah vypadá rozzuřeně. Evidentně vůbec netouží zjistit, že princ má i nějaké dobré vlastnosti.

Ani Kaileigh se netváří zrovna nadšeně, i když k tomu má jiné důvody než Sarah. Je oblečená přesně stejně jako její kolegyně z ved-

lejšího pokoje a děvčata ve frontě, která se snaží dostat na seznam čekatelů na přidělení pokoje ve Fischer Hall – jako někdo, kdo se rozhodně chystá vyrazit si do města, ovšem nikoli s rodiči. Dlouhé vlasy má dokonale vyžehlené, na každém zápěstí jí chrastí několik zlatých náramků a minisukně sahá na jejich štíhlých stehnech přesně k tomu místu, kde vyvolává nejlichotivější dojem.

Rašíd je vyparáděný s podobnou pečlivostí. Pokud si je vědom nadšených pohledů, kterými ho studenti a studentky ve frontě sledují, nedává to najevo. Nejspíš na to bude zvyklý, koneckonců je to takový princ Harry Středního východu.

„Vy máte rezervovaný stůl?“ paní Harrisová vypadá zmateně. „Copak nejdete sem do menzy?“

„Ne, mami,“ odvěti Kaileigh podrážděně. „Shiraz nám zamluvil stůl v Nobu. Prej tam mají nejlepší suši na *celém světě*.“

Carl nahoře na žebříku přikývne. „To teda jo. Zkuste opečeného morčáka s kořením. Nebudete litovat.“

„Ale...“ paní Harrisová přejede pohledem z Rašída na jeho osobní strážce a zpátky na svou dceru. „Vždyť my jsme Kaileigh předplatili stravovací kartu na devatenáct jídel týdně, takže může jíst v kterékoli z menz v areálu univerzity. A jsem si jistá, že vaši rodiče udělali totéž.“ Paní Harrisová obdaří kolegyně své dcery nesouhlasným pohledem. „Když ta jídla necháte propadnout, peníze už zpátky nedostanete. Nebo ano, slečno Wellsová?“

Na takhle přímou otázku mohu jen zavrtět hlavou... i když dost pochybuji, že by syna vládce jedné z nejbohatších zemí na světě (alespoň podle časopisu *Forbes*) nějak zvlášť zajímalo, jestli dostane zpátky peníze, které v rámci předplaceného stravovacího plánu neprojí.

„Mami, on se svět nezboří, když sem tam nějaký to jídlo v menze vynecháme.“ Kaileigh se na své kamarády zašklebí, jako by chtěla říct: *Moje máti je fakt trapná, co?* „Vlastně jsem se tu cestou ven stavila jenom proto, že nemůžu nikde najít interní asistentku pro naše patro a s mojí spolubydlící něco není v pořádku.“

„Amíra se vrátila?“ zeptá se překvapeně paní Harrisová.

„Jo,“ přikývne Kaileigh. „Jen co jsem zavěsila, jak jsi mi ráno volala. Zalezla jsem do sprchy, a když jsem vyšla ven, Amíra už ležela v posteli. Jenomže...“

Dveře do Lisiny kanceláře se prudce otevřou.

„Co je s ní?“ vyštěkne Lisa na Kaileigh.

Dívka vykulí oči. A já se jí vůbec nedivím. Nejenže Lisa ve svém současném stavu vypadá příšerně (něco jako asijská verze umírající Fantiny z *Bídníků*, tedy až na to, že nemá oholenou hlavu), ale navíc to ještě působí, jako by se vynořila ze vzduchoprázdna a byla nadaná darem jasnozřivosti.

„S mojí spolubydlící?“ vykotá Kaileigh. „No, ona... prostě ji nemůžeme probudit.“

Žádost o přidělení jiného pokoje

Jméno: _____

Rodné číslo: _____

Pohlaví: __ mužské __ ženské __ neutrální

E-mail: _____

Mobilní telefon: _____

Číslo pokoje (současné): _____

O jaký pokoj máte zájem? _____

Důvody žádosti o přidělení jiného pokoje:

(zaškrtněte laskavě všechny relevantní možnosti)

Nevycházím se spolubydlícím / spolubydlící

Chci levnější ubytování

Ráda bych bydlel(a) blíž k univerzitě

Jiné (vypište)

Podpisem stvrzuji, že žádám Ubytovací oddělení New York College, aby mi přidělilo jiný pokoj.

X _____

„Na kterém bydlíte pokoji?“ Z pootevřených dveří kanceláře vedoucí koleje vykukne sinalý obličej mé nadřízené, její hlas však zní ostře jako bič.

Kaileigh vypadá ohromeně, ale automaticky odpoví: „Čtrnáct set dvanáct.“

„Heather,“ štěkne na mě Lisa. „Zavolej asistenta pro...“

„...pro třináctý patro. Už se na tom pracuje.“

Vytáhnu seznam důležitých telefonních čísel, který jsem pro případy, že ve Fischer Hall dojde k nějakému maléru, osobně vytvořila. Jsou na něm i čísla všech našich interních asistentů. Seznam jsem zmenšila na

formát kartičky, která se vejde do peněženky (a nechala jsem ho zalaminátovat), a ještě nedávno mi připadalo, že je tohle řešení vrcholem moderní techniky. Tedy alespoň dokud se mě jedna z interních asistentek – a shodou okolností to byla právě Jasmina, která má na starosti třinácté patro – otráveně nezeptala: „A až si ty čísla uložím do smartphonu, můžu tohle zahodit?“

No jen si představte tu drzost, takhle mi naznačit, že seznam, se kterým jsem se tak nadřela (protože jsem ty malé kartičky samozřejmě vyrobila pro všechny), je v podstatě na nic!

Ovšem až Jasmina jednou poveze některého ze studentů do nemocnice a ten svůj smartphone upustí do louže (jako že takovéhle věci se stávají každou chvíli), jakpak asi bude vědět, komu má z pevné linky na pohotovosti zavolat, aby ji přijel vystrídat?

Přeju hodně štěstí, milá Jasmino.

Lisa pootevře dveře do své kanceláře ještě víc a zpoza jejích nohou se vyřítí malá hnědobílá střela, která vzápětí začne nadšeně pobíhat po místnosti a očichávat všem boty. Oba muži z ochranky prince Rašída sáhnou pod sako pro zbraň.

„To je jenom pes!“ křiknu od telefonu. „Tricky, pojď sem. Podívejte, je to Jack Russell teriér, žádná hrozba.“

Pejsek si ke mně přiběhne pro jeden z pamlsků, které mám pro podobné neočekávané situace ve stole – i když neočekávanou situaci, která by zahrnovala střelné zbraně, jsme tu tedy zatím ještě neměli – a Hamad i jeho kolega se uklidní. Přesto však mou šéfovou obdaří vyčítavým pohledem.

Lisa si toho ani nevšimne.

„Dýchá Amíra?“ řekne a podívá se na Kaileigh, která má stále ještě oči vykulené překvapením a nemůže si srovnat v hlavě, jak se Lisa o situaci její spolubydlící dozvěděla.

Existuje ovšem docela dobré vysvětlení: dlouhá kovová mřížka umístěná pár centimetrů od stropu na stěně, která odděluje Lisinu kancelář od „předpokoje“, kde mám stůl já. Ta mřížka je tam údajně proto, aby v mojí kanceláři, která nemá okna, „zajišťovala denní světlo a odvětrávání“.

Ve skutečnosti nám však především poskytuje možnost nenápadně si vyslechnout, o čem se ve vedlejší místnosti mluví.

Není ale nijak na škodu, když si studenti myslí, že máme paranor-

mální schopnosti (té mřížky si totiž nikdy nikdo nevšimne), takže jim tu představu nevymlouváme.

„Já myslím, že dejchala.“ Na rozdíl od všech ostatních přítomných upírá Kaileigh oči na Lisu, a nikoli na psa, jehož zadní část těla se celá chvěje nadšením, protože jsem mu právě jednou rukou podala jeho oblíbenou pochoutku. Druhou rukou stále svírám sluchátko. „Jak to mám vědět?“

„Nezvracela do postele?“ vyptává se dál Lisa. „Neměla promodralé rty?“

„Samozřejmě že dejchala,“ ozve se Chantelle, která bydlí ve stejné buňce jako Kaileigh a Amíra. „Proč by neměla dejchat? Prostě má kocovinu, to je celý.“

„Ale na rty jsme se jí nekoukaly. Měla peřinu přetaženou přes hlavu. Jenom jsme s ní zatřásly, ale nepovedlo se nám ji probudit.“ Nishi si mezitím sedla na bobek k Trickymu a k jeho obrovskému nadšení ho drbe za ušima. „Panebože, ten je tak roztomilej! Jak se jmenuje?“

„Tricky.“ Položím sluchátko a obrátím se k Lise. „Hlasová schránka. Jasmina to nebere.“

Lisa vypadá znepokojeně – a není to jenom kvůli Amíře. Jasmina sice nemá zrovna službu, ale všichni interní asistenti mají být v průběhu orientačního týdne neustále „na příjmu“. Skutečnost, že Jasmina nezvedá telefon (zvlášť když jí volá někdo z kanceláře vedoucí koleje), nevěstí nic dobrého.

Na druhou stranu je to teprve první týden. Však ona se to Jasmina naučí... zvlášť poté, co jí Lisa Wuová na příští schůzce s interními asistenty promluví do duše.

„Já vám to říkala,“ prohlásí paní Harrisová vítězoslavně. „Není tam.“

„Zavolám na recepci a pošlu interního asistenta, který má teď službu, aby se na Amíru zašel podívat,“ přejdu poznámku paní Harrisové bez povšimnutí a začnu vytáčet číslo. „A na Jasminu taky.“

„Nemusíš,“ ozve se rychle Sarah. „Já tam skočím.“ Otočí se ke Kaileigh, která jako jediná z dívek vypadá, že má o svou spolubydlící skutečně starost... nebo je jenom pořád ještě vyděšená z toho, že Lisa podle ní dokáže číst lidem myšlenky. „Studuju v magisterském programu a vypomáhám tu na koleji jako asistentka. Pomáhám paní Wuový a slečně Wellsový řešit podobný situace, je to moje práce.“

Dalo by se předpokládat, že její poněkud povýšené chování pramení z úporné snahy nějak napravit ono *faux pas*, kterého se před chvílí

dopustila vůči paní Harrisové – a možná se trochu stydí i za své chování k princí Rašidovi – pravda je ovšem taková, že Sarah pro okamžiky, jako je tenhle, prostě žije. Koneckonců chce získat magisterský titul v oboru psychologie.

Cestou ke dveřím ještě přes rameno utrousí: „Liso, měla by sis zalézt do postele. Heather a já to tu máme pod kontrolou.“

Vedoucí koleje má, stejně jako Sarah, zajištěno bezplatné ubytování přímo na koleji. Lisa má bydlení zadarmo – v patnáctém poschodí má dvoupokojový byt, který sdílí se svým manželem Corym a samozřejmě taky s Trickym – a k tomu dostává plat, který není o moc větší než můj. Já si ovšem musím ubytování platit.

Tedy musela bych, kdybych zadarmo neobývala celé jedno patro jistého honosného domu výměnou za to, že svému domácímu vedu účetnictví... tedy tak tomu alespoň bylo do té doby, než jsme spolu začali chodit. Účetnictví mu ovšem vedu i nadále, jenomže teď obývám zadarmo celý dům.

„Paní Wuová.“ Paní Harrisová zvětrí nenadálou příležitost promluvit si s osobou, která to tady řídí – i když ta osoba momentálně vypadá jako smrtka – a skočí před Lisu, než jí moje nadřízená stačí zmizet z dohledu. „Možná bychom si mohly promluvit někde v soukromí...“

Lisa potřese hlavou, jako by na ni všechny hlasy působily jako nepřijemné bzučení much kolem uší.

„Teď ne,“ řekne.

Paní Harrisovou její odpověď zjevně zaskočila. „Ale...“

„Řekla jsem, že *teď* ne.“

Pan Zlaté rolexky mezitím už postoupil o krok dopředu a zjevně se mě chystal oslovit, ale pod dojmem Lisina tónu rychle zase couvne.

„Gavine, to jsem já,“ ohlásím se, když student, který má službu na recepci ve vstupní hale, zvedne telefon. „Mohl bys, prosím tě, připravit univerzální klíč pro třináctý patro? Za chvíli si ho přijde vyzvednout Sarah. A neviděl jsi někde Jasminu?“

„Jakou Jasminu?“

Gavin je jeden z mých nejspolehlivějších brigádníků, jeho spolehlivost se ovšem omezuje především na to, že se dostaví v termínu, ve kterém slíbil přijít – a někdy se objeví i v okamžiku, kdy by ho nikdo nečekal, ale kdy je ho doopravdy zapotřebí.

Bohužel ve chvílích, kdy plní svoje pracovní povinnosti a sedí dole na recepci, kam si studenti ubytovaní ve Fischer Hall chodí vyzvedávat dopisy a balíčky, kde nahlašují různé problémy a půjčují si náhradní klíče, protože svoje ztratili nebo si je nechali na pokoji a zabouchli si dveře, není k dění kolem sebe zrovna nejvýznamnější. Jednou chce vyniknout ve filmové branži, a nikoli v pohostinství, a na jeho práci je to znát.

Povzdychnu si. „Jasmina je jedna z novejších interních asistentek, Gavine. Pamatuješ? Má na starosti třináctý patro. Potkal ses s ní minulý víkend na seznamovací schůzce vpomáhajících studentů.“

„Když myslíš.“ Tohle je Gavinova oblíbená fráze. „Holek jménem Jasmina bylo na té schůzce aspoň pět. Máš na mysli tu sexy Asiatku Jasminu, co je v nultém ročníku na medicíně? Nebo tu sexy Jasminu z Indie, co je v nultém ročníku na právech? Nebo tu sexy bílou Jasminu, co studuje žurnalistiku a média? Nebo...“

„Copak ty nemáš přítelkyni, Gavine?“ skočím mu do řeči.

„Jasněže mám,“ odvětví. „Jamie je nejvíc sexy holka z celý koleje, teda z celýho studentskýho domova. Teda samozřejmě až po tobě, Heather. Ovšem to ještě neznamena, že všechny ty Jasminy, který tu bydlej, nejsou taky sexy. Víš, já jsem chlap, kterej dokáže ženy ocenit. Ženy bez ohledu na velikost, rasu...“ Sugestivně ztiší hlas: „...a taky na věk, jestli chápeš, jak to myslím, Heather.“

Naprázdnou polknu. „Abys věděl, tak chápu, Gavine. Jenom prostě dej Sarah ten univerzální klíč pro třináctý patro, až k tobě dorazí, buď tak hodnej.“

„Á, už je tady,“ informuje mě Gavin normálním hlasem. Slyším, jak bouchnou dvířka kovové skříňky, ve které máme všechny univerzální klíče – tedy až na univerzální klíč pro celou budovu, ten je v krabici ve spodní zásuvce Lisina stolu – a vzápětí zaslechnu, jak Sarah říká: „Díky, Gavine.“

„Výborně,“ prohlásím, když se Gavin vrátí k telefonu. „A teď buď tak hodnej a cinkni internímu asistentovi, kterej má zrovna službu, jo?“ Pohlédnu na rozpis připíchnutý na nástěnce vedle mého stolu. „To by měl bejt Howard Chen. Řekni mu, aby zašel do čtrnáctsetdvanáctky a počkal tam na Sarah, jedna studentka je možná nemocná.“

„No dobře, tak já mu zavolám,“ odpoví Gavin poněkud skeptickým tónem. „Ale nebude z toho zrovna nadšenej.“

„Jak to myslíš, že z toho nebude nadšenej? Mně je úplně fuk, jestli bude nadšenej nebo ne, je to jeho práce, nemá na vybranou.“

„Já vím,“ opáčí Gavin. „Jenom říkám, že jsem Howardovi před chvílí musel volat kvůli jednomu studentovi, co ztratil klíče, a Howard zněl pěkně otráveně. Říká, že mu není zrovna nejlíp.“

Pohlídnu na Lisu a ztiším hlas do šepotu. „No tak ode mě Howardovi vyříd', že to holt musí nějak zvládnout. Má tu ubytování zadarmo na celý rok, tak holt si to pár dní v měsíci musí odpracovat. Lisa má nějakou střevní chřipku a musí tu bejt každéj den od devíti do pěti, navíc kdyby se v budově něco stalo, musí bejt k dispozici i v noci. A stejně dneska do práce dorazila.“

„Vypadá to, že ta chřipka dneska mezi asákama řadí docela masivně,“ poznamená Gavin tajemně a zavěsí.

„Promiňte.“

Jen co se sluchátko dotkne základny, pan Zlaté rolexky se na mě nalepí jako tavený sýr na bagel.

„Omlouvám se, je mi jasné, že máte v tuhle chvíli spoustu práce, a vážně vás nechci otravovat, ale jak je to s tím seznamem čekatelů na výměnu pokoje, o kterém jste se před chvilkou zmínila?“

Naštvaně otevřu spodní zásuvku stolu a popadnu štos jasně oranžových formulářů.

„Tady,“ řeknu. „Jeden si vezměte a dejte ho svému synovi.“

Vypukne menší strkanice, jak se celá fronta vrhne dopředu a všichni natáhnou ruce po formulářích.

Dojde mi, že jsem je nejspíš měla rozdat už před chvílí, jenže když má nějaká budova přezdívku „Kolej smrti“ tak dlouho jako Fischer Hall, člověku chvíli trvá, než si zvykne, že spousta lidí najednou vyloženě touží po tom, aby v ní mohla bydlet.

„Prosím, tady máte,“ podá mi pan Zlaté rolexky vyplněný formulář a nezdá se, že by ho kvůli tomu trápily výčitky svědomí, ačkoli jsem před pouhými pár minutami jasně řekla, že žádost o přidělení jiného pokoje můžou vyplnit pouze sami studenti. „A ještě bych se chtěl zeptat na jednu věc...“

Ať se ptá, na co chce, hlavně když se ho zbavím. „Prosím.“

Ztiší hlas. „Nejspíš to slyšíte každou chvíli, ale řekl vám už někdo, že jste hrozně podobná té popové zpěvačce Heather Wellsově?“

Vypadá naprosto bezelstně a upřímně a kulatý obličej mu jen září, takže mi dojde, že si ze mě nedělá legraci a opravdu nic netuší. Konec konců na stole nemám jmenovku ani nic podobného.

„Ne,“ zavrtím s úsměvem hlavou a vezmu si od něj formulář. „Tohle mi ještě nikdo nikdy neřekl. Ale děkuju. Beru to jako poklonu.“

„Taky jsem to tak myslel,“ ujistí mě. „Opravdu krasavice. Moje dcera ji milovala. Má všechny její céděčka. A i dneska si je občas ještě pouští. Heather Wellsová měla jednu takovou písničku...“ očividně si nemůže vzpomenout, jak se ta písnička jmenovala.

„Myslíte ‚Sladkou horečku‘?“

„To je ona! Je hrozně chytlavá. Sakra, teď si ji budu pobrukovat celý den.“

Přikývnu. „Je těžký ji dostat z hlavy.“

„No nic,“ obdaří mě Zlaté rolexky rozpačitým úsměvem. „Moc vám děkuju. Já věděl, že všichni ti lidé, kteří mi tvrdili, jací jsou Newyorčané nepřijemní, lžou. Zatím jsem tu nikoho nepřijemného nepotkal.“

Usměju se na něj. „Nejsme tu jen samí protivové.“

Moje kancelář se zakrátko vylidní – zůstane v ní jen paní Harrisová, její dcera a děvčata, která bydlí ve stejné buňce jako Kaileigh s Amírou. A samozřejmě taky princ a jeho bodyguardi.

„Nemohl bych vám nějak pomoci?“ zeptá se princ a tváří se přitom královsky znepokojeně.

„Jen jděte na ten svůj oběd,“ opáčí Lisa. „Tohle není vaše starost.“

„Obávám se, že je,“ namítne princ. „S tou mladou dámou, o které je tady řeč, se znám. Je to velmi... laskavá dívka.“

Všimnu si, jak nadšeně se po sobě Chantelle a Nishi, jež obě klečí u Trickyho, který si jejich pozornost náležitě užívá, podívají. *Laskavá!* zopakují to slovo nehlasně. Nemůžou se prince a jeho královských způsobů nabažít.

Jsem nejspíš jediný člověk v místnosti, kterého okamžitě napadne: *Tak ty se s tou mladou dámou, o které je řeč, znáš, co?* Amíra minulý týden nespala ani jednu noc ve svém pokoji. Nakolik dobře se asi s princem poznali?

„Mohl bych vám nabídnout své auto?“ nedá se odbýt princ. „Je to celkem prostorný vůz. Možná byste v něm mohli tu mladou dámu odvézt do nemocnice.“

„Od toho máme sanitky,“ odsekne Lisa chladně. Princovy vznešené způsoby na ni nezapůsobily o nic víc než na Sarah. „Kdyby bylo

potřeba, tak nějakou zavoláme.“ Vtom si zjevně uvědomí, jak nepřátel-
sky to znělo, a mírnějším tónem dodá: „Díky za nabídku, ale zvládání
podobných situací máme v popisu práce. Není třeba, abyste si s tím
dělal starosti... Shirazi.“

„Musím říct, že mě nic z toho nepřekvapuje.“ Paní Harrisovou sice
nic nepřekvapuje, nicméně to vypadá, že si dramatický vývoj událostí
vychutnává. „Když jsi mi, Kaileigh, řekla, že se Amíra včera v noci
nevrátila na pokoj, hned jsem věděla, že se něco takového stane...“

„Ale my přece ještě pořádně nevíme, jestli se vůbec něco stalo, ne?“
skočí jí do řeči Lisa a zase se vrátí k nepříjemnému tónu. Trochu se
kolébá ze strany na stranu, jako kdyby jí kancelářský koberec tančil
před očima, nicméně se udrží ve vzpřímené poloze. „A než se to
dozvíme, nejspíš bychom neměly vynášet ukvapené soudy, co říkáte?“

„Jo, mami,“ přidá se Kaileigh a zpraží matku pohledem.

„Já si ale vážně nemyslím, že by měla být Kaileigh vystavována
podobnému stresu, zvláště až začne škola.“ Paní Harrisová mi připom-
íná Trickyho, když ukořistí jednu z těch svých laskomin. Ať se děje,
co se děje, od svého původního záměru nehodlá jen tak upustit. „Co
udělají všechny tyhle starosti s jejím prospěchem?“

„Mami,“ řekne Kaileigh ostře, „já jsem v pohodě. Co se stalo tak
strašného? Amíra to včera trochu přehnala a teď je... Počkat!“ Kaileigh
probodne matku podezřivým pohledem. „Takže ty jsi tady kvůli
tomuhle? Přišla sis stěžovat na Amíru? Panebože, no to snad není
pravda! Mně můj pokoj naprosto vyhovuje, mami, a taky mi naprosto
vyhovují moje spolubydlíci. Už jsem na vysoký škole! Proč mě nemů-
žeš nechat, abych si žila svůj vlastní život?“

„Promiňte,“ vyhrkne Lisa. V obličejí najednou získala nazelenalou
barvu. Vrhne se zpátky do své kanceláře a prudce za sebou zabouchne
dveře. Díky zmíněné kovové mřížce ale stejně až příliš dobře slyšíme,
kvůli čemu se musela omluvit.

„Chudinka malá,“ komentuje to ze žebříku Carl a soucitně zamlaská.
„Tuhle střevní chřipku už chytila spousta lidí. Pořádně si všichni myjte
ruce.“ Carl jako nějaký starý moudrý dědeček zamává vrtačkou, aby svým
slovům dodal patřičný důraz. „Jedině tak zabráníte, aby se dál šířila.“

Všichni přítomní, včetně princových osobních strážců, pohlédnou na
své ruce. A dokonce i Shiraz vypadá, že ztratil trochu té své nonšalance.

„Dobře,“ řekne a začne couvat ke dveřím. „Takže pokud tady opravdu nemůžu být nijak nápomocný, asi bych už měl jít. Nic ve zlém, ale v tuhle chvíli si nemůžu dovolit onemocnět, mám totiž na tenhle víkend lístky na U.S. Open. Tedy ne že bych hrál, jdu tam jako divák...“ A když vidí, jak si jeho osobní strážci vyměnili významný pohled, dodá o něco hlubším hlasem a přehnaně vážným tónem: „A navíc vzhledem k tomu, kolik učení teď budu mít, je mi jasné, že by otec chtěl, abych zůstal zdravý a mohl pořádně studovat...“

„My půjdeme s tebou,“ prohlásí Nishi, neochotně pustí Trickyho a vstane. „Není důvod, proč tady ještě zůstat, ne? Jestli s Amírou něco není v pořádku, vy se o ni postaráte, vidíte?“

„Amíra je určitě v pohodě,“ ujistím ji, „ale kdyby náhodou nebyla, tak se o ni samozřejmě postaráme.“

Mám jenom příliš bujnou fantazii, nebo se princ, stejně jako děvčatům, viditelně ulevilo?

„Díky,“ usměje se na mě vděčně Kaileigh. Zato matku obdaří pohledem, ve kterém není vděčnosti ani za mák, ba právě naopak. „Zavolám vám s tátou později, mami,“ sdělí jí ledovým tónem.

„Na shledanou, paní Harrisová, slečno Wellsová, i vy, pane,“ řekne princ a zdvořile paní Harrisové, mně a dokonce i Carlovi kývne na pozdrav. Carl ho pozdraví pozvednutím vrtačky. „Doufám, že už je vám lépe,“ zavolá ještě princ skrz kovovou mřížku na Lisu. Jediná odpověď, které se dočká, je zasténání.

Ať už se o dědici kalifského trůnu říká cokoli, rozhodně je neochvějně zdvořilý. Spolu s Kaileigh a zbytkem své suity zamíří ke dveřím z mé kanceláře, právě když do nich vstoupí vysoký a úžasně pohledný muž s hustými tmavými vlasy a pronikavýma modrýma očima.

Pokaždé, když Cooper Cartwright vejde do místnosti, mě znovu a znovu překvapí, že při pohledu na něj všechny ostatní ženy nepadnou do mdlob, jak se to vždycky málem stane mně. Ale možná ten zdrcující dopad, který má na jejich duševní rozpoložení jeho drsná mužnost, jenom dokážou lépe skrývat. Paní Harrisová se na něj sotva podívá, což mi připadá naprosto nepochopitelné, protože se mi zdá, že z Coopera v těch jeho nijak zvlášť upnutých džínách a sportovní bundě vyzařuje daleko víc testosteronu, než kdy bude vyzařovat z prince Rašída.

Na druhou stranu už přece známe názory paní Harrisové na sex, takže to možná zase až tak divné není.

Cooper mlčky sleduje prince a jeho doprovod, a teprve když jsou všichni pryč, zeptá se: „Takže tohle zřejmě byla Jeho královská Výsost, váš VIP student, co?“

„Má radši, když se mu říká Shiraz,“ opravím ho. „Prej proto, že zraje jako víno.“

„Je dobrý vědět, že tak hezky zapadnul do zdejšího prostředí,“ podotkne Cooper suše a usadí se na pohovce pro návštěvníky.

Jediný Tricky přivítá Coopera tak, jak by podle mě přivítaný být měl... a jak bych ho přivítala i já, jen kdyby kolem nebylo tolik diváků. Psík vyskočí na pohovku, položí Cooperovi tlapy na hrud' a nadšeně mu začne olizovat to jeho věčné „ranní“ strniště (které má Cooper i teď, ačkoli už je poledne).

„Ale no tak,“ povzdychne si Cooper a neúspěšně se brání Trickyho láskyplnému útoku. „Jasně, taky tě moc rád vidím, Trixy, ale musím ti říct, že jeden z nás dvou si dneska ráno nevyčistil zuby a že já to nebyl.“

Paní Harrisová si mého snoubence pořád ještě ani nevšimla. „Můj manžel je na cestě sem. Říká, že za ty peníze, co tady platíme – přes padesát tisíc dolarů ročně – by měla Kaileigh mít spolubydlící, která svá studia bere vážně.“

Zvednu obočí. „Paní Harrisová, už jsem vám přece řekla, že žádné volné pokoje nemáme...“

„A proto taky chci mluvit s někým z vašich nadřízených.“ Kývne hlavou k Lisině kanceláři. „Nikoli se slečnou Wuovou. S jejími nadřízenými. S vedoucím Ubytovacího oddělení.“

„Paní Harrisová,“ řeknu znovu a snažím se, aby mi do hlasu nepronikl ostrý tón. „Moc ráda vás odkážu na Ubytovací, kde si můžete domluvit schůzku s doktorem Stanleyem Jessupem, vedoucím oddělení, ale než to udělám, ráda bych vás upozornila, že jim tam předtím zavolám a doktoru Jessupovi sdělím, že vaše dcera stála před pěti minutami tady přede mnou a prohlásila, že je se svým pokojem i se svými spolubydlícími naprosto spokojená, a že vás žádala, abyste ji nechala žít si svůj vlastní život.“

Paní Harrisová zrůžoví. Dobře ví, že jsem jí právě připomněla, že jenom blufuje. Cooper se tiše usmívá Trickyemu do kožíšku. Moc se mu

líbí, když se při jednání s rodiči našich studentů začnu chovat pánovitě. Tvrdí, že ho to vzrušuje. Jenom doufám, že se dokáže ovládnout, dokud se neocitneme venku před budovou a nebudeme sedět v taxíku mířícím k hotelu Plaza, kde máme schůzku s naší svatební koordinátorkou, se kterou je jinak téměř nemožné se sejít.

„Kaileigh byla přijata na New York College,“ pokračuju, „která patří k našim nejlepším univerzitám...“ Ten termín nejlepší je sice drobátko přehnaný; každopádně však naše škola patří k nejdražším. „...protože je očividně velmi inteligentní. Jako rodič jí teď musíte začít věřit, že dokáže řešit své vlastní problémy, a musíte jí dát prostor, aby se rozhodovala samostatně. Osobně se domnívám, že to zvládne skvěle, a to nejen proto, že se dostala na výbornou školu a je jí osmnáct, takže v očích zákona už je plnoletá, ale taky proto, že ji vychovala taková fantastická máma. Tedy vy, paní Harrisová. Kaileigh to na univerzitě půjde skvěle, protože ve vás má báječnej životní vzor. Dala jste jí křídla, který potřebuje, aby mohla létat. Teď byste ji asi měla nechat, aby je konečně využila, co říkáte?“

Na konci toho dlouhého proslovu – který jsem, musím přiznat, odříkala tenhle týden už asi čtyřikrát – věnuju paní Harrisové svůj nejzářivější úsměv, je to ten, o kterém Cooper říká, že se mu z něj samy stahují ponožky. Všimla jsem si ovšem, že se mu v té chvíli kromě ponožek často samy stahují i kalhoty.

Naneštěstí – nebo spíš našťestí, protože teď jsme přece v mojí kanceláři – se tentokrát nic z toho nestane. A kalhoty a ponožky paní Harrisové taky zůstanou na svém místě.

Nicméně jejich majitelka vypadá dojatě.

„Ach,“ vydechne, vytáhne z kabelky kapesník a jemně si osuší koutky očí. „Je od vás moc hezké, že něco takového říkáte. Její otec a já jsme se opravdu snažili. Má ještě mladšího bratra, víte, ale snad stačí, když vám prozradím, že jeho bychom na Haiti s Habitat for Humanity nepustili, jakkoli je to stavění domů úžasné ušlechtilý projekt. On se prostě nechová tak zodpovědně jako Kaileigh. Ale koneckonců se říká, že chlupci dospívají pomaleji než...“

Naštěstí už se nestačí pořádně rozpovídat, protože mi zazvoní pracovní telefon. Na displeji se ukáže, že to volá Sarah.

„Promiňte,“ omluvím se paní Harrisové. „Tohle musím vzít. Možná bychom si mohly promluvit někdy jindy?“

Paní Harrisová chápavě přikývne a neslyšně mým směrem zašeptá: *Mockrát vám za všechno děkuju.* Ale to už zvedám sluchátko a říkám do telefonu: „Dobrý den, tady je Fischer Hall, kancelář vedoucí koleje, můžu vám nějak pomoci?“

„Já vím, že víš, že jsem to já,“ opáčí Sarah. Má podivně zastřený hlas. „To tam ještě pořád vysedává paní Harrisová?“

„Ano, u telefonu Heather Wellsová,“ odvětim a zářivě se na zmíněnou dámu, která mi právě mává ode dveří, usměju.

„Ale do hajzlu,“ uleví si Sarah. „To snad není pravda, že tam ta ženská pořád ještě je. Je to zlý, Heather. Vážně hodně zlý.“

Stále mám ve tváři přilepený úsměv, ale teď, když je paní Harrisová konečně pryč, sklouznu pohledem ke Cooperovi. Drbe právě Trickyho za ušima, ale když si všimne, jak se tvářím, zkoumavě se na mě zadívá a prsty mu strnou uprostřed pohybu.

„Vážně?“ zeptám se. Paní Harrisová je sice už pryč, ale já i nadále mluvím naprosto věcným tónem. Za dveřmi je totiž pořád ještě spousta lidí. „Jak zlý?“

„To není fér,“ vyhrkne Sarah. To už pláče. „Vždyt ještě ani nezačala škola, Heather. Ještě ani nezačala škola.“

Slyším, jak se za mnou otevírají dveře Lisiny kanceláře. Tentokrát to ale nejspíš nebude kvůli tomu, že by Lisa něco zaslechla. Koneckonců jsem se snažila, aby moje polovina rozhovoru zněla naprosto neutrálně.

Podle mě moje nová šéfová možná přece jenom bude obdařená nějakou schopností mimosmyslového vnímání.

„Heather?“ zeptá se mě Lisa tiše. „Co se děje? To je Sarah?“

Přikývnu, vezmu si propisku a podívám se na svůj stolní diář. Pomalu přeškrtnu poznámku *Oběd s Cooperem a Perry*. Protože oběd s naší neuvěřitelně exkluzivní a drahou svatební koordinátorkou se dnes rozhodně ruší.

„Sarah,“ řeknu do telefonu. „Zhluboka se nadechni. Ať už se stalo cokoli, nějak se s tím vypořádáme...“

„Když já to nechápu,“ vyhrkne Sarah. „Vždyt jsem se s ní ještě včera u večere viděla. A byla v pohodě. Daly jsme si falafel. Včera večer jsme spolu v menze jedly pitomej falafel. Tak jak může bejt po smrti?“

Svrašťím obočí. To, co Sarah říká, mi nedává smysl. „Tys byla včera na večeri v menze s Amírou, spolubydlící Kaileigh Harrisový?“

„Ne,“ vzlykne Sarah. „Já nemluvím o Amíře. Na tu jsme se byli mrknout a nic jí není, jenom má trochu kocovinu nebo co. Mluvím o Jasmíně, naší interní asistentce pro třináctý patro. Řeklas mi, abych se za ní zašla mrknout, takže když jsme zakleпали a ona nepřišla otevřít, odemkli jsme si a šli dovnitř, abychom se přesvědčili, že je v pořádku. Zevnitř jsem totiž slyšela hrát muziku. Proč by si nechávala puštěnou muziku, kdyby v tom pokoji nebyla? Jenže ona tam byla, akorát že rozhodně není v pořádku. Je mrtvá, Heather. Je mrtvá!“

New York College dodržuje zásadu, že žádný z jejích řádných studentů, který bude potřebovat lékařskou péči na pohotovosti, nebude ponechán bez doprovodu. Žádný ze studentů nezůstane na pohotovosti v nemocnici sám.

Někdo ze zaměstnanců univerzity musí u nemocného či zraněného studenta setrvat po celou dobu až do chvíle, kdy bude student v nemocnici přijat do péče lékaře.

V případě, že by student zemřel, některý z pracovníků administrativy u něj zůstane po celou dobu až do chvíle, kdy tělo převezmou lidé z Úřadu koronera.

- výňatek z nově upraveného Ubytovacího a kolejního řádu New York College

Lisa si nechce nechat vymluvit, že přijde nahoru a zůstane u Jasminina těla, já si však nejsem tak úplně jistá, jestli je to nejrozumnější řešení.

„Jsi nemocná, Liso,“ připomenu jí, když zavolám do kanceláře, abych jí dala vědět, co jsem objevila. Když jsem dorazila do Jasminina pokoje, Sarah byla s nervy na dně a interní asistent Howard Chen, který má právě službu a měl tam být taky, nebyl nikde v dohledu. Byl totiž, jak jsem záhy zjistila, o kus dál na stejné chodbě v místnosti na odkládání odpadků a zvracel tam do odpadní šachty.

Howard ovšem nezvracel kvůli tomu, jaký pohled se jim se Sarah v pokoji číslo 1416 naskytl. Jasmina v bílém tílku a zelených froté šortkách vypadá naprosto mírumilovně. Světle hnědé vlasy má na polštáři kolem hlavy úhledně rozložené do vějíře, oči má zavřené. Klidně by

mohla jenom spát... tedy až na to, že nedýchá a že je na dotek chladná jako led.

Howard pravděpodobně zvrátil ze stejného důvodu jako Lisa. Zdá se, že se ta střevní chřipka opravdu šíří.

Poslala jsem Howarda do jeho pokoje, aby se vzpamatoval, a potom jsem požádala Sarah, aby zašla dolů na recepci a počkala tam na policii. A teprve pak jsem zavolala Lise.

„Mám dojem, že bys tady nahore nebyla nic platná,“ snažím se ji odmítnout co nejtaktněji. „Vlastně bys tu mohla spíš překážet. Nezdá se mi, že by Jasminu někdo zavraždil, ale jeden nikdy neví.“

„Jenom to klidně řekni, Heather,“ opáčí Lisa hořce. „Nechceš, abych pozvracela celé místo činu.“

„To jsi řekla ty, ne já. Podle mě bys teď měla jít domů a zalízt si do postele. Já mezitím zavolám na Ubytovací oddělení a oznámím, co se stalo, doktoru Jessupovi. Nejspíš po tobě ale bude chtít, abys zavolala Jasmininejm rodičům.“

Lise se zlomí hlas. „Panebože, Heather.“

„Já vím. Ale tys Jasminu znala líp než kdokoli z nás, to tys ji přece zaškolovala. Takže bude nejlepší, když jim to oznámíš ty. Já vím, že to bude hrozný, ale...“

Jasmina si vedle postele postavila několik rámečků s fotografiemi. Na jedné z nich objímá dva postarší lidi, kteří se tváří velmi šťastně – to budou bezpochyby její rodiče – a obrázek doplňuje ještě udýchaný zlatý retrívr. Zdá se, že si celá rodinka vyjela někam pod stan.

Musím odvrátit pohled. Já žádné podobné fotografie, kde bych byla se svými rodiči, nemám. A když jsem dospívala, neměli jsme ani žádné domácí mazlíčky. Matka tvrdila, že by bylo příliš komplikované brát je s sebou na turné.

A pak máma odešla. Jen tak.

„Já to chápu. Já jenom, že...“ Lise se znovu zlomí hlas. „Byla tak mladá.“

„Já vím,“ povzdychnu si znovu a rozhlížím se přitom po dívčině pokoji, jen se vyhýbám pohledu na tu rodinnou fotografii a na Jasmininu pohlednou tvář. Vážně byla hrozně mladá... a měla před sebou nadějnou budoucnost.

Vymalovala si pokoj blankytně modrou barvou, která působí vesele,

a stěny pokryla bílými obláčky vystříhanými z papíru a fotografiemi žen, které obdivovala... většinou to byly novinářky jako Diane Sawyerová nebo Katie Couricová.

A v tu chvíli si vzpomenu, na co se mě Gavin před chvílí ptal po telefonu: *tu sexy bílou Jasminu, co studuje žurnalistiku a média?*

Ano, to byla přesně ona.

Jenomže teď už se jí ten její sen, že z ní jednou bude druhá Diane Sawyerová, nesplní.

V koutcích očí ucítím zaštipání – aha, slzy. Obrátím se k Jasmině a jejímu pokoji zády a povytáhnou žaluzie. V pokoji, kde někdo zemřel, se sice nemá na nic sahat, protože by to mohlo být místo činu, jenže když já se v tuhle chvíli prostě *potřebuju* podívat na něco, co mě nerozbrečí.

Nemůžu ani uvěřit, že jediný skutečný kontakt, který jsem s touhle dívkou měla, se omezil na její jízlivou poznámku o mém seznamu důležitých čísel pro nouzové situace. A já ji kvůli té poznámce neměla zrovna dvakrát v lásce.

Teď, když je mrtvá, se mi už nikdy nenaskytne příležitost setkat se s ní znovu. To nejmenší, co můžu udělat, je zjistit, proč zemřela – i když to vlastně nemám v popisu práce.

Ovšem taky v popisu práce nemám, že bych to dělat neměla. Má práce přece spočívá v tom, že pomáhám vedoucí Fischer Hall se všemi záležitostmi souvisejícími s hladkým chodem koleje. A do téhle kategorie jde určitě zahrnout i pátrání po tom, jak Jasmina zemřela.

Soustředím se na výhled z okna – a ten je nádherný – vidím rušné ulice a střechy West Village. Mezi korunami stromů se místy zatřpytí řeka Hudson.

Tolik mladých lidí, kteří přijdou na New York College, si s sebou přiváží sny o tom, jak to na Manhattanu báječně roztočí. Celé mládí totiž sledovali nesčetné reprízy *Sexu ve městě* a četli *Spidermana*. Jenže teď Jasminu něco připravilo o život ještě předtím, než vůbec dostala šanci si svůj sen uskutečnit.

Co to mohlo být?

Lisa uvažuje stejně.

„Jak se něco takového mohlo stát, Heather? Hned v prvním týdnu? Vždyť ještě ani nezačala škola.“

„Nevím,“ odpovím a docela se mi uleví, když zjistím, že nemám hlas zkraslený slzami. „Jestli ti to pomůže, tak ať už se jí stalo cokoli“ – mozkové aneurysma? drogy? otrávené jablko? – „tak na ní nevidím žádný známky toho, že by trpěla.“

„Ne, nepomůže mi to,“ opáčí Lisa sklesle.

„Nojo,“ povzdychnu si. Ne, tyhle věci nikdy nepomůžou. „Poslyš, Liso, tohle je zlý, ale mohlo to bejt ještě horší. Mohla bys jejím rodičům říct něco v tom smyslu, že Jasmina umřela v nejšťastnějším a nejvíc vzrušujícím období svého života. Dělalala interní asistentku, byla pro spoustu lidí vzor...“

Lisa ze sebe vydá dávivý zvuk a mně dojde, že se jí z našeho rozhovoru udělalo nevolno. A to doslova.

„No jo,“ připustím. „Já vím. Je to dost laciný. Poslyš, mám takovej dojem, že je ti čím dál hůř. Běž do postele. Já Jessupovi zavolám.“

„Ne,“ opáčí Lisa slabým hlasem. „Já to zvládnou. A pak přijdu nahoru za tebou. Policie se mnou bude chtít mluvit...“

„Liso, nebuď směšná. Policie tu ještě ani není. Jdi do svého bytu. Zalez si do postele. Tohle je hrozná tragédie, ale všechno bude zase dobrý.“ Kradmo pohlédnu na Jasminu a pak se znovu zadívám z okna na řeku, ztiším hlas – což je směšné, protože Jasmina mě stejně nemůže slyšet – a dodám: „Jasmina byla interní asistentka, ale byla tu nová a ještě tu nepracovala moc dlouho. Nikdo z nás ji ani pořádně neznal.“

„Heather,“ vyjekne Lisa. „Jak můžeš...?“

„Protože je to pravda. A ona zase pořádně neznala nás, ani většinu studentů, který měla na starosti, protože většina studentů z jejího patra jsou lidi ze starších ročníků, takže ještě nepřijeli z prázdnin. A nedoražej dřív než příští víkend. Výuka začíná až po prvním pondělku v září.“

Jasminino patro je jedno z nejvyšších poschodí ve Fischer Hall, což znamená, že je o ně mimořádný zájem (proto byl taky princ ubytován jen o jedno poschodí výš).

„Většinu pokojů v nejvyšších patrech si studenti starších ročníků rozdělili už koncem minulého semestru v kolejní loterii – to bylo ještě předtím, než jsi sem vůbec přišla – a Jasmina jakbysmet,“ pokračuju, „což znamená, že jenom pár pokojů na Jasminině patře zůstalo volnejch pro prváky a pro studenty, který sem jdou studovat v rámci výměnnejch meziuniverzitních programů. A protože orientační tejdén se pořádá